

JANKO LEBAN:

Borut.

ri Mlinarjevih bo v nedeljo otroška streljaška veselica! —

To je bila novica, ki je šla majnika meseca po vasi kakor blisk od hiše do hiše. Mlada srca so kar koprnela ob tej novici. »Streljanje!« Ta beseda je vstajala z otroki zarana ter z njimi legala spat. Da, celo v šolo se je vtihotapila ter povzročila mnogo besedičenja med mladim svetom. Zgodilo se je celo, da so se učenci lasali ob hrupnem prerekanju in ugibanju: Kdo bo pa letos kralj strelcev?

Ko je prišel zaželeni dan, tedaj je veselje priklopelo na višek. Mali Borut si je že takoj po kosilu vriskaje opasal svoj bridki meč. Na glavo si je postavil čelado ter je junaško v roko vzel puško, ki jo je dobil za god od matere županje. Mati ga je z zadovoljnim nasmeškom gledala v novi suknjici. Ljubeznivo ga je večkrat poljubila. Potem je mali Borut odhitel v hišo, kjer je stanoval deček, ki je bil lani kronan kot strelski kralj. Vsako leto so si namreč otroci volili kralja, tistega, ki je zadel prvi na tarči v črno.

Kmalu je bila zbrana četa malih strelcev. Odhod se je pričel. Tudi odrasli vaščani so veselo se muzajoč gledali otroke. Vsi, mladi in stari, so bili najboljše volje. Spredej je ponosno stopal Lukčev Ivček z zastavo. Potil se je, da je vse teklo od njega in toliko, da ni opešal pod težko in vihrajočo zastavo. Za njim je stopal Rokčev Peter, ki je nosil na hrbtu tarčo. Ta je bila poslikana s pisanimi krogi. Peter je slišno vzdihoval pod njeno težo. Imeli so tudi muzikaše. Kajpada jih je bilo malo: piskač, trobentar in bobnar. Ta trojica je zbujala občo veselost. Za to godbo so krepko korakali drugi strelci. Ponosno so zrli okrog sebe ter si vihali nalepljene velike brke. »Trum=trum=trum,« »bom=bom=bom!« je donelo, da si je marsikak gledalec moral mašiti ušesa ob hrupni godbi. Moško jo je mlada četa rezala proti mlinarjevemu vrtu, kjer so se mladi strelci pokrepčali s potico in malinovcem.

Po zaužiti malici je pričelo streljanje. Če je kak strellec zadel v rdeči krog, tedaj se je prikazal Čarostrellec na gornjem robu tarče. Če je kdo zadel v črni krog, ki je bil bliže središča, tedaj so se prikazali na obeh straneh gardisti stražniki, ki so čast izkazovali s svojimi puškami. Če je pa kdo imel srečo, da je zadel v središče, v črno, tedaj je poleg Čarostrelca in gardistov izstopil topničar, ki je ustrelil s topom, seveda poka ni bilo slišati.

Otroci so precej dobro streljali, tako da so Čarostrelca ali gardiste večkrat pričarali na dan. Le mali Borut je zmerom zgrešil. Zato ga njegovi tovariši nimalo niso dražili. Ko je zopet prišel na vrsto, mu

je hudomušnež zaklical: »Hej, Borute, ti si strelec, da mu ga ni para! Sam Čarostrelec je proti tebi muha!« Vsi prasnejo v smeh, nekdo pa zaničljivo opomni: »Le glej, le glej, da ne ustreliš v okno sosedove hiše!« —

Borut molče nastavi puško. Tresk! — in zadel je v središče, v črno! »Hurá!« zavpije in zdajci nastane veliko presenečenje. Marsikdo je hotel tudi tako streljati, pa se nikomur ni posrečilo. Mali Borut je bil in ostal strelski kralj! Velika četa otrok ga obkoli. Nekaterim se je čitala velika začuda z obraza. Iz očesa marsikaterega pa je gledala — zavist! Nekateri so vendar iskreno vzklikali proti srečnemu strelcu: »Dobro, dobro, Borute! Vsa čast til!« —

Pozneje so ga spremili domov. Seveda so si prej privoščili skromno večerjico. Borutu so nataknili krono na glavo — seveda ni bila iz čistega zlata, nego le iz pozlačene lepenke, — ogrnili mu pisan prepas ter ga vodili po vasi z urnebesnimi vzklici: »Živel naš kralj Borut!« —

Zdelo se je, da je vsa ta hvala Borutu zmešala glavo. Prezirljivo je gledal na svoje tovariše, visoko je vihal nos ter ponosno stopal dalje, ne da bi le enkrat pogledal na tla. In tako se je zgodilo, da se je spotaknil ob kamen ne daleč od hiše svojih staršev ter štrbunknil v široko mlakužo...

Kakšen je bil zdaj kralj mladih strelcev? Ubožec. Bil je ves blaten in izgubil je tudi prepas, ko je stopal med glasnim smehom svojih tovarišev v rodno hišo. Mati je bila prav nevoljna, ko je videla, da je nova suknjica Borutova polna nesnage. Ko je pa slišala, da je Borut postal kralj, se je kmalu potolažila ter ga je nežno božala po licu.

In kaj je mislil tedaj Borut? Tole je mislil: Človek se ne sme prevzeti niti kot kralj, da ne škoduje sebi in se ne osmeši! — Tako si je mali Borut o streljaškem prazniku pridobil dvojno korist: prvič je dosegel kraljevske časti, a drugič je postal odslej ponižnejši. Nikoli več ni pozabil pesmece:

Kot vijola v grmu skrita
bodi mi ponižen ti,
duša tvoja plemenita
naj v ljubezni ti žari!

